

бѣхъ станѣли въ царскы-тѣ дворовы, а Руситѣ влѣзохъ въ град-атъ безъ да имъ излѣзе нѣкой на срѣщѣ, и безъ да пролѣжтъ крѣвь.

— Сложите ваше-то оружкѣ подѣ Святославовы прапорци, и ще бѣдете здравы и не повредены, выкаше рускы протогерѣ по град-атъ.

Владыка-та съ боляры и старци посрѣщнѣ Святослава на полянѣ-тѣ, поднесе му хлѣбъ и соль, и му ся помоли да не хаби град-атъ. Царска-та стража сложи оружкѣ-то си, а слѣдъ неж ся навихъ поробены-тѣ Руси, кои-то Самуилъ бѣше довелъ на Прѣславъ, за да слави побѣдѣ-тѣ си.

— Кѣде к вашъ-атъ царѣ? попыта Святославъ Владыкѣ-тѣ и боляры-тѣ.

— Царѣ Петърѣ съ Божиѣ Волиѣ умрѣ, отговори Владыка-та,

— А воквода-та ви кѣде к?

— Не знаемъ! Отговорихъ му.

— И той ли к умрѣлъ? Тежко и горко тебѣ тѣло безъ главѣ, рече Святославъ.

Той влѣзе въ царевы-тѣ дворовы, спровождахъ го българскы-тѣ голѣмци. Князевы тѣлохранители врѣвѣхъ напрѣдѣ и захващяхъ сичкы-тѣ вратни.